

bringer dels ere ubeviste, dels ubevislige; — men ligesom dette Sidste maaskee med større Grund kunde siges om hvad der anføres for Baadbenes Iffe-Stadelighed, saa maa der dog lægges nogen Bægt paa en saadan Kontinuitet i overensstemmende Ytringer fra de Styrendes Side, som umulig kunde have anført dem til Begrundelse for hemmende, strænge Bud uden en nøjere Prøvelse, eller hvis der til Forsvar for Redskaberne Brug stod Kjendsgjerninger, som fortjene at komme i Betragtning. — Naar vi nu skulle drøfte de Virkninger, der knytte sig til Brugten af disse Redskaber, hvis Beskaffenhed og Brugsmaade i Tidens Løb useilbarlig er undergaaet henfigtsmæssige Forandringer, saa kunne vi sammenfatte de Anteposter, som før have været og endnu kunne tænkes førte over dem, under den Skade, der 1) tilføjes ved at de forstyrre og forhindre andet, som usfadeligt anset, Fiskeri, og 2) den, som kan befrygtes for Fiskeangdens Bevaring og dermed Fiskeriets Bestaaen.

Hvad den første Anke angaar, da behøves der neppe for selv den Iffe-Sagtyndige nogen Bevisførelse for, at Pulsfisket, der fører et, om saa maa siges, om Natten omslakkende Liv paa større Strækninger af Fiskevandene, er i højeste Grad til Besvær for saagodt som alt andet Fiskeri, hvad enten saa dette drives med faste, d. e. til Hale eller Dræg støttede, Redskaber (Bundgarn og Rufer) eller med løst staaende, som udfættes i Reglen om Aftenen, for at drages næste Morgen (Nedgarn, de saakaldte Smaagarn, Krogliner og desl.) De eneste Fiskerier, de vanskeligere ville komme i Konflikt med, ere Fiskeri med Drivgarn og Haandsnører. Mulig kunde det synes, at det faste Redskab maatte være mindre udfat, dels fordi det gjerne staaar Kysten nær, dels fordi det ved Hale er mere kjendeligt, og endelig fordi det har mere at staa imod med; men det har i Virkeligheden mindre at sige: de fleste faste Redskaber naae dog gjerne ned over Højdingen ud i Dybet, Mørke og Laage kunne gjøre dem ukjendelige, indtil det er forsilbe, og Bølene have i Almindelighed ikke tilstrækkelig Modstandskraft, naar de svære Baadbaade drive paa dem; — de knække, Dræg eller Stenankere (Krafer) slæbes af Leje og Garnet splittes eller sønderrives. Det vil heller ikke kunne nægtes, at Pulsarmen, i alt Fald temporært, kan bortjage fra Stedet den Fisk, paa hvis Fangst det faste Redskab er beregnet; og at det Værn, som herimod og i det Hele ved Loven af 1867 er søgt i Bestemmelsen om, at Pulsfiskerne med deres Baad ikke maa komme noget andet allerede udfat Fiskeredskab nærmere end 100 Favne, er aldeles betydningsløst, er allerede anerkjendt i Landhingsudvalgets Betænkning under Forhandlingen om Lov 25. Marts 1872, idet Beviset mod et Fiskeri, der almindelig foregaar om Natten, i de fleste Tilfælde vil være uopnaeligt. Heller ikke skal det lades uberørt, at Baadfiskere, naar Kollision er forhaanden, og det viser sig, at den kun kan undgaaes ved at forspilde et begyndt Dræt, i Almindelighed ikke have Selvbeholdelse nok til at gjøre det, men hellere lade staa til uden at endse Andres Skade, naar Drættet kan gennemføres uden egen; det er isørigt kun en lidet fyldestgjørende Oppreisning, Brugerens af et fast Redskab kan opnaa derved, at Pulsfiskeren sjældent heller slipper helsefindet derfra. Vi skulle dog tro, at denne oftest uforsætlig bliver Fornærmen, da det jævnlig ikke staaar i hans Magt at beregne, hvor han under sin Færden kommer hen. At Pulsfiskeriet saaledes udsætter staaende Fiskeredskaber for megen Fare og er en væsentlig Hindring for dets Brug, er uimodsigeligt, og der haves flere Exempler paa, at Brugerens af saadant Redskab har maattet flytte det fra den bedre til en ringere Plads for at faa Fred, — ja endog helt opgive det. Der er derfor skjellig Grund til at sige, at det baade forstyrrer og hindrer dette Fiskeri, og det mangler da heller ikke paa hyppige og vægtige Klager derover.

Indrømmer man, at Pulsfiskeriet er en skadelig Hindring for de faste Redskaber, saa maa det samme med lige Styrke gjælde for de til Nattefangst udfatte Nedgarn for Lorf, Silde, Flyndere, Hornfisk, Makrel og overhovedet den saakaldte „Graafisk“ m. fl., det saa gængse Fiskeri med Kroge ved Lavser paa Liner og endog ublagte Hummertiner. Under Nedgarn indbefatte vi alle de Garn, der forfærdiges af en fin Hør-, Hamp- eller Bomuldsstraa, egnede til at fange Fisken ved Hildning, i Grunden ere de af alle Fiskeredskaber de mest henfigtsmæssige for Brugen, da Masken i Nattene for hver af de forskjellige Fiskearter altid faar en saadan Størrelse, at fornemmelig kun den vogne, modne Fisk kan hildes, og de skade hverken Havbunden eller andet Fiskeri, da de staa rolig paa Bunden eller ere flydende og drages ind fra den samme Plads, hvor de ere udfatte. Det samme gjælder om de forskjellige Slags Kroge. Det er en Hovedopgave ved samtlige disse Redskaber, at forfærdige dem saa lette og handelige som muligt, men derfor have de ej heller meget at staa imod med; de sættes gjerne efter Landkjendinger for en Bøje eller Vager, og ere, som let vil ses, et Offer for de store og stærkere rede Baad, naar disse fastes eller drages over dem — noget, som saa ofte finder Sted, naar Mørke, Laage og Vandets Kruisning hindre Pulsfiskerne i at se Bagerne, ligesom det, naar der ikke ses nogen Vager for Garnenes modsatte Ende, end ikke er muligt at bedømme, i hvad Retning de staa. I sige Tilfælde ville de svagere Redskaber enten sprænges eller drages med, da Baadfiskerne neppe opgive at tilendebringe deres Dræt, og det vil derhos ofte være panskeligt og tidsspildende, uden at rive sønder, at rede de i hinanden indviklede Redskaber klass